

Full diocesà

15 d'octubre del 2017

p5 – Nova ordenació diaconal al bisbat

p5 – La Mare de Déu de Fàtima pelegrina ens visita

DOMUND

Sigues valent! La missió t'espera

Diumenge vinent, 22 d'octubre, l'Església celebra la Dia-
da Mundial de la Propagació de la Fe (DOMUND) i el papa
Francesc ens fa arribar la seva crida: «Sigues valent! La
missió t'espera».

Ser valent és no deixar que la por ens paralitzi. Ni la por del
mal que pot sortir-nos en el camí, ni la por d'arriscar-nos
per a fer el bé, ni la por a un lliurament o compromís seriós
per ser fidels a la nostra fe i a la vivència de l'Evangelí.

La crida «sigues valent» ens empeny. Les paraules de
Jesús adreçades als seus deixebles i, per tant, també
a nosaltres, «no tingueu por, jo he vençut al món» (Jn
16,33), ens tranquil·litzen i ens donen la força necessà-

ria per a sortir cap a «la missió que ens espera».

Quina missió? La nostra, la de cada un de nosaltres. Des
que Jesús va dir «aneu per tot el món», tots som cridats a
fer que el Regne de Déu es faci present cada dia més en el
nostre entorn i arreu.

El Senyor vol que visquem amb coherència, actuant d'acord
amb el que creiem i som. Ell espera de nosaltres no tant el
resultat de grans accions com el treball del dia a dia, fet
amb amor i el màxim esforç.

Una jornada per a recordar tots els missioners, per a pre-
gar i per a col·laborar econòmicament amb ells.

«El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes»

Diumenge XXVIII durant l'any / Cicle A

Lectura del llibre d'Isaïes

En aquesta muntanya, el Senyor de l'univers prepararà per a tots els pobles un convit de plats gustosos i de vins rancis, de plats gustosos i succulents, de vins rancis clarificats. Farà desaparèixer en aquesta muntanya el vel de dol que cobreix tots els pobles, el sudari que amortalla les nacions; engolirà per sempre la mort. El Senyor eixugarà les llàgrimes de tots els homes i esborrarà l'oprobri del seu poble arreu de la terra. Ha parlat el Senyor. Aquell dia diran: Aquí teniu el nostre Déu, de qui esperàvem que ens salvaria: alegrem-nos i celebrem que ens hagi salvat, perquè amb tota certesa la mà del Senyor reposarà sobre aquesta muntanya. (25, 6-9)

Salm responsorial

Viuré sempre a la casa del Senyor.
(Salm 22)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis

Germans, sé viure enmig de privacions, i sé viure igualment en l'abundància. Estic avesat a tot: a menjar bé i a passar fam, a tenir de tot i a trobar-me mancat d'allò que necessito. Em veig amb cor per a tot, gràcies a aquell que em dona forces. Però heu fet molt bé d'ajudar-me, ara que vivia en l'estretor. El meu Déu satisfarà les vostres necessitats d'acord amb l'esplendidesa de la seva glòria en Jesucrist. A Déu, Pare nostre, sigui donada la glòria pels segles dels segles. Amén.
(4, 12-14.19-20)

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu

En aquell temps, Jesús proposà aquesta altra paràbola als grans sacerdots i als notables del poble: «Passa amb el Regne del cel com amb un rei que celebrava el casament del seu fill: envià els seus homes a avisar els convidats, però no hi volien anar. Llavors n'envià d'altres que diguessin als convidats: Ja tinc preparat el banquet, he fet matar els vedells i l'aviram. Tot és a punt: veniu a la festa. Però ells no en feren cas: l'un se n'anà al seu camp, l'altre als seus negocis, i altres agafaren els enviats, els maltractaren i els mataren. El rei, en veure això, s'indignà, i envià les seves tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la

ciutat. Mentrestant, digué als seus homes: El banquet de casament és a punt, però els convidats no se'l mereixen. Per tant, aneu a les sortides dels camins i convideu a la festa tothom que trobeu. Ells hi anaren, i reuniren tothom qui trobaven, bons i dolents. I la sala del banquet s'omplí de convidats.» [Quan el rei entrà a veure els convidats, s'adonà que un home dels que eren allí no duia el vestit de festa, i li digué: Company, com és que has entrat sense vestit de festa? Ell va callar. Llavors el rei digué als qui servien: Lligueu-lo de peus i mans i traieu-lo fora, a la fosca. Allà hi haurà els plors i el cruixir de dents. Els cridats són molts, però no tants els elegits.»
(22, 1-14)

«Aneu a les sortides dels camins i convideu a la festa tothom que trobeu. Ells hi anaren, i reuniren tothom qui trobaven, bons i dolents»

Doble negació a una doble invitació de Déu

Jean Hakolimana, prev.

La mentalitat jueva es prenien seriosament la sintonia entre cos i ànima. Per això en la Bíblia, quan Déu crida, sol fer-ho dos cops: Samuel (1Sa 3,10); Moisès (Ex 3,4); sant Pau (Ac 1,4). Segons la mentalitat jueva, la primera crida va per al cos, la segona per a l'esperit. Per això la segona crida es fa més insistent que la primera, perquè vol despertar l'home des de dintre, arribar al seu cor. Aquest és el rerefons que marca la paràbola de Jesús avui. Els convidats són cridats una vegada i una altra. La segona crida és fa més insistent i més explícita, perquè el rei demana la seva entrega per a la festa, no una mera presència física. Sorprenentment, amb la segona invitació, passen d'una negació passiva a una negació activa i violenta. Més que la simple participació, els molesta la invitació a ser associats a la festa. Després d'aquests, els segons convidats són cridats només una vegada, amb el risc de venir amb poca entrega, sense predisposició, alguns fins i tot sense el vestit de festa, un costum imprescindible en circumstàncies d'aquestes.

Els qui hem sentit la crida de Déu a seguir el seu Fill correm el risc de respondre amb una presència física, un seguiment que pot ser sincer però sense arribar a fer de nosaltres uns partícips del seu projecte, uns obrers del seu Regne. Els espais que ens proporciona el camí de la fe, tals com la missa i altres exercicis, tenen la finalitat de disposar-nos a rebre la segona, i si convé la tercera i quarta crides. La permanència sota la influència de Déu ens disposa a rebre, en el moment oportú, aquella crida decisiva que arriba al fons dels nostres cors, per donar-nos l'estatura digna dels convidats a les noces de Déu.

La imatge

Que si comiat de solter/a, que si l'estrena de roba; i vindrà la trobada de la família, dels amics, dels companys. El rei, quan casa el fill, disposa una festassa amb tots els atuells.

I troba que els convidats havien d'anar al camp, als negocis, o simplement rebutgen els enviats. Com que la festa és a punt, que vingui tothom qui vulgui, bons i dolents. La festa s'ha de celebrar.

Les noces de Canà (1586). Marten de Vos

Lit. hores: Setmana IV

16 dilluns

—Sant Galderic, pagès (830-900)
—Santa Hedvig, religiosa (1180-1243)
—Santa Margarida Maria Alacoque verge (1647-1690)
Romans 1,1-7 / Salm 97 / Lluc 11,29-32

17 dimarts

—Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe (†107)
Romans 1,16-25 / Salm 18 /
Lluc 11,37-41

18 dimecres

—Sant Lluc, evangelista
2 Timoteu 4,10-17b / Salm 144 /
Lluc 10,1-9

19 dijous

—Sant Pau de la Creu, (1694-1775)
—Sant Pere d'Alcàntara, (1499-1562)
Romans 3,21-30 / Salm 129 /
Lluc 11,47-54

20 divendres

—Santa Irene, màrtir (s.VI)
—Santa Adelina, verge (†1125)
Romans 4,1-8 / Salm 31 / Lluc 12,1-7

21 dissabte

—Santa Úrsula, màrtir (s.X)
—Sant Hilarió, abat (306-371)
—Santa Griselda, verge
Romans 4,13.16-18 / Salm 104 /
Lluc 12,8-12

22 diumenge XXIX de durant l'any / Cicle A

—Santa Salomé
—Santa Càndida, màrtir
—Sant Joan Pau II, papa (1920-2005)
Isaïes 45,1.4-6 / Salm 95 / 1 Tessalonicencs 1,1-5b / Mateu 22,15-21

Els nous beats fills de la nostra diòcesi (II)

Beatificació de màrtirs claretians (21 d'octubre) i vicencians (11 de novembre)

Antoni Junyent

Nasqué el 25 d'octubre de 1896 a Vacarisses. Entrà en els claretians i estudià a Vic i a Cervera. Destacà per les seves excel·lents qualitats poètiques i oratòries.

Fou ordenat sacerdot en 1921 a Saragossa. El seu ministeri estigué marcat per una mala salut. La seva ocupació principal fou la predicació: novenaris, exercicis espirituals, etc. amb molt bona acceptació. Pel febrer de 1936 fou destinat a l'Argentina, però no pogué embarcar.

Estant a casa de la seva germana a Barcelona, intentant anar a l'Argentina, fou detingut i se'n perdre el rastre. El seu cadàver aparegué a l'Hospital Clínic. A la seva germana li digué que preferiria morir abans que renegar de la seva fe.

Antoni Casany

Nasqué a Riudeperes el 4 de desembre de 1895, en el si d'una nombrosa família. Pel novembre de 1918 entrà a Cervera com a postulant germà i professà en 1920.

Després dels vots, va continuar en la comunitat de Cervera realitzant els oficis domèstics propis dels germans coadjutors. Quan va esclatar la revolució, es traslladà en grup fins a Solsona i després al Mas Claret. Convençut que seria assassinat, es dedicava a resar el rosari pels perseguïdors perquè Déu els il·luminés. Després es refugià a Mas Rosic, on fou detingut i assassinat al Mas de l'Alan juntament amb un sacerdot. Els dos cadàvers foren cremats completament per ordre del comitè de Cervera.

Amadeu Costa

Nasqué a Tona el 4 de gener de 1916, fill d'un sastre.

Ingressà al Seminari de Vic, però després passà al postulantat claretian i professà com a religiós en 1932.

Durant l'agost de 1935 es va traslladar a Cervera per estudiar-hi teologia, amb la il·lusió d'arribar al sacerdoci.

Tenia molt bona veu i grans aptituds per a la predicació. Va ser afusellat el 26 de juliol de 1936 al cementiri de Lleida juntament amb catorze companys.

Bonaventura Reixach

Nasqué a Olost el 20 d'abril de 1860, segon d'una família de deu fills. Ingressà en el postulantat de Vic l'1 d'agost de 1886 i en 1888 va professar com a claretian.

Passà etapes a Santo Domingo de la Calzada i Alagón (Saragossa) fins que va ser traslladat a Cervera. Realitzà oficis d'hortolà i de cuiner.

Durant la revolució fou traslladat a l'hospital de Cervera, on la comunitat continuà amb la vida conventual. El 18 d'octubre de 1936 un grup de milicians els va anar a buscar amb el pretext de traslladar-los a Barcelona, però els portaren al cementiri, on foren afusellats.

Ordenació diaconal **Visita de la Verge de Fàtima**

Diumenge vinent, 22 d'octubre, a les cinc de la tarda, Mons. Romà Casanova ordenarà de diaca Andreu Figueras Paz a l'església parroquial de Sant Andreu de Tona.

L'Andreu va néixer a Barcelona el 15 de febrer de 1986 tot i que sempre ha estat vinculat familiarment amb la població de Tona. És el menor d'una família de sis germans.

Té estudis previs de filosofia, que realitzà en el seu temps a Salamanca i a Roma, i fa dos anys i mig va entrar com a alumne al Seminari Major Interdiocesà de Barcelona, realitzant les pràctiques pastorals a Tona.

Actualment és el secretari personal del senyor bisbe.

La imatge pelegrina de la Mare de Déu de Fátima visitarà la nostra diòcesi a partir del pròxim diumenge dia 22. És una imatge beneïda per Pau VI, que porta uns rosaris de Joan Pau II i que està recorrent el món.

Aquell dia serà a la catedral de Vic a la missa de 2/4 de 12 del migdia, presidida pel senyor bisbe, i després, a les 8 del vespre, serà traslladada en processó al monestir de Santa Teresa, on hi haurà una pregària i, l'endemà, una missa a les 8 del matí.

El dia 23 visitarà el centre penitenciari de Lledoners i la parròquia de Sant Josep de Manresa (20,00h).

El dia 24, el col·legi Ave Maria de Manresa, la Llar del Sant Crist d'Igualada (16,00) i la parròquia de la Sagrada Família d'Igualada (19,30h). El dia 25, també a Igualada, els PP. Caputxins (a les 11h) i l'església de Fátima (19,00). Després trasllat a les Carmelites, on el dia següent s'oferiran misses a les 8h i a les 19h.

Necrològica

Mn. Esteve Badia i Prat

El dia 29 de juliol va morir Mn. Esteve Badia i Prat, diaca, a l'edat de noranta-dos anys.

Fill de Manresa, fou un dels tres primers diaques permanents del bisbat de Vic, juntament amb Salvador Vilanova i Antoni Monclús, que reberen l'ordenació de mans del bisbe Josep Maria Guix el 28 de setembre de 1991.

El seu ministeri diaconal el va exercir a les parròquies de Fals, Fonollosa i Castelladral. Provenia d'una intensa vida laical en moviments cristians, de Càritas i l'escoltisme: participà en l'agrupament escolta Cardenal Lluç i després va ser cap d'agrupament del de Sant Francesc Xavier.

Al cel sia.

Sorprès i entristit...

Jaume Campalans, prev.

És així com vaig sortir de la visita d'un metge especialista. Aquesta va transcórrer amb certa normalitat. Tanmateix, al final, quan ja estàvem a punt d'acomiarar-nos, ell va dir-me: «Déu ens ha posat en aquest món per a patir!» Jo vaig quedar desconcertat. Després d'un moments de silenci, li vaig respondre: «No, Déu ens ha posat en aquest món per a estimar!» I immediatament ell em va repetir: «Déu ens ha posat en aquest món per a patir!»

D'aleshores ençà sovint el meu pensament va donant voltes entorn d'això, bo i reafirmant-me en aquesta convicció: Aquell no és pas el Déu de Jesucrist! Aquell no és, doncs, tampoc el meu Déu!

Quin és el Déu de Jesucrist?

«Déu és amor» (1Jn 4, 8.16). Jesucrist —amb paraules i fets— ens el dona a conèixer: Déu és el nostre Pare! (Mt 7, 7-11). Déu Pare us estima molt més que vosaltres no us penseu! (Lc 15, 11-32). «Aixeca't, pren la teva llitera i camina» (Jn 5,8). «Dona, jo tampoc no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més» (Jn 8,11)...

Si Déu és amor, doncs, de cap manera no pot ser que ens hagi posat al món per a patir. Ell ens ha creat per amor i ens «ha fet semblants a ell» (Gn 1,27): capaços d'estimar. I és per això que ens hi ha posat.

I, tanmateix, veiem i experimentem que en el món hi ha sofriment, hi ha molt de sofriment...

On era Déu, quan...?

Aquesta és la pregunta que sovint ve al nostre pensament i fins i tot a vegades la fem amb veu alta davant: una malaltia, un accident, un atac terrorista, una catàstrofe natural...

Heus ací dos fets, entre altres, que poden ajudar a reflexionar i a trobar resposta —des de la fe— a aquesta pregunta tan colpidora i inquietant:

Eddy Merchs: un jove belga cristià i campió mundial de ciclisme. En una entrevista li van preguntar: «On era Déu quan vas tenir els teus dos accidents?» I la resposta fou: «No puc pas pretendre que Déu estengui la mà uan jo caic. Déu no és una pòlissa d'assegurances.»

El terratrèmol d'Haití: Aquell gran i terrible terratrèmol del 2010 que causà tanta destrucció, tantes morts i tants supervivents mutilats. Aquesta tan terrible catàstrofe provocà la pregunta: Déu, Pare bo, on era en el terratrèmol... què feia? També aleshores –des de la fe– ressonà clara la resposta: Déu hi era present, bo i fent sorgir riuades d'amor i de solidaritat, tant a Haití com també a milers de quilòmetres d'allà: persones que sentiren i visqueren com a pròpia aquella tragèdia, que pregaven pels morts i per les persones que sobreviuen, que feien generosos i importants donatius; centenars d'elles es desplaçaren a Haití com a voluntàries per ajudar els damnificats: curant, consolant, fent costat, treballant per refer el que el terratrèmol havia destruït... I allà a Haití mateix, entre altres, la germana

Isabel Solà i Mates, de la Congregació de Jesús Maria, en veure tantes persones que havien quedat mutilades de cames, braços... muntà un taller de pròtesis a fi que aquestes poguessin tornar a valer-se per elles mateixes...

Així, doncs, Déu era allà ben present, en cadascuna d'aquestes persones: estimant, actuant, infonent esperança...

Aquella multitud de persones solidàries, voluntàries compromeses feia realitat el que diem en el cant: «On hi ha veritable amor, allí hi ha Déu.»

Aquesta tràgica experiència viscuda –sia de prop, sia de lluny– ens convencé, una vegada més, que l'amor és una energia capaç de crear i transformar el món.

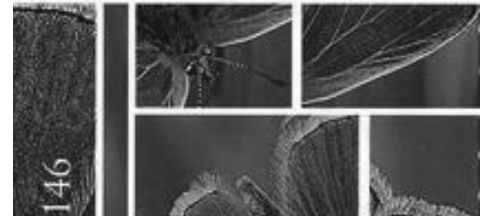
El llibre

Déu creador

Ángel Cordovilla

Déu creador

Ángel Cordovilla

Centre de Pastoral Litúrgica.
80 pp. 8,55 euros.

Creador del cel i de la terra. Així ens referim a Déu els cristians en cada ocasió que resem el Credo. Aquesta és una afirmació principal de la nostra fe, i val la pena d'aturar-nos per aprofundir en el seu significat.

Què vol dir «crear del no-res»? Per què ens ha creat Déu? Quina és la seva relació amb nosaltres? Quina és la funció de Jesús en l'obra de la creació? I la de l'Esperit? I, anant a un tema inqüestionablement complicat, ¿com s'explica la presència del mal en la creació?

L'autor d'aquesta obra, reconegut teòleg, ens guia per aquests temes i ens ajuda a descobrir la riquesa de la fe cristiana i allò que aporta a la nostra existència.

Glossa

Cridats a ser una minoria creativa

Romà Casanova, bisbe de Vic

«La llum dels pobles (*lumen gentium*) és Crist», són aquestes les paraules amb les quals s'inicia la constitució dogmàtica sobre l'Església del Concili Vaticà II. L'Església reconeix que Crist, el seu Mestre i Senyor, és la llum dels pobles, no pas ella. L'Església, com la lluna, solament pot oferir llum si reflecteix la del sol, en aquest cas, Jesucrist. L'Església per pròpia essència i missió és portadora de la llum de Crist a tots els homes. Cada generació de cristians hem de fer nostra aquesta naturalesa i vocació.

L'Església, en aquests moments, és cridada a viure en petites comunitats, constituïdes per persones senzilles, no pas les més enteses ni les més sàvies; però cridada, al mateix temps, a ser una minoria creativa capaç d'aportar regeneració a la societat. Aquestes dues afirmacions semblen contradictòries: per una part, petites i humils comunitats, i, per l'altra, regeneradores de la societat. I és que la grandesa de l'Església no prové dels seus números, ni de la seva organització, ni de la seva capacitat d'influir. L'única força de l'Església és la fe en el seu Senyor, Jesucrist.

Pouar en la fe cristiana és l'únic camí de les petites comunitats cristianes per a esdevenir minories creatives.

Un aprofundiment que ens porti a una vivència radical de la fe, en què aquesta conformi la vida. La fe en Crist solament té un lloc per a ser-hi: el cor de la persona. La fe és cridada a ser el motor de la vida, l'alè que dóna empenta en els moments de dificultat, la llum que illumina les coses petites de cada dia i ens fa capaços de mirar més enllà, de no quedar-nos en les llums fugisseres i engegadores del moment: les modes, les ideologies, les tendències...

Santa Teresa de Jesús, dona forta, capaç de copsar la realitat amb intel·ligència i saviesa, enamorada de Jesús, persona valenta i decidida, en el segle XVI de grans trasbalsaments en l'Església i en la societat, va entendre que el Senyor li demanava reformar la vida carmelitana amb la fundació de petites comunitats de dones. Cada comunitat de religioses al llarg dels segles ha fet palès el que ens demana l'Església en aquests moments: ser minories creatives. Quan Crist és enmig i cercat amb tot el cor, una comunitat, una parròquia, irradia al seu redós vida cristiana, cultura profundament cristiana: amor, veritat i bellesa. I això sense ni adonar-se'n, talment un bosc que creix sense fer soroll.

